

Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, Consiliului de Stat al Republicii Populare Polone, Guvernului Republicii Populare Polone

Dragi tovarăşi,

Comitetul Central al P.M.R., Prezidiul Marii Adunări Naţionale a R.P.R. şi Consiliul de Miniştri al R.P.R. au primit cu profundă durere vestea încetării din viaţă a iubitului nostru tovarăş Boleslaw Bierut, primul secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, eminent militant al mişcării internaţionale comuniste şi muncitoreşti, marele fiu al poporului polonez.

Cinstind memoria luminoasă a tovarăşului Boleslaw Bierut, Partidul Muncitoresc Romîn, clasa muncitoare şi poporul romîn exprimă sentimentele de caldă prietenie pe care le poartă Partidului Muncitoresc Unit Polonez, clasei muncitoare şi poporului polonez, hotărîrea lor fermă de a dezvolta necontenit legăturile de prietenie, colaborare frăţească şi alianţă dintre Romînia şi Polonia strîns unite în marea familie a popoarelor lagărului păcii, democraţiei şi socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Noi ştim că poporul frate polonez, greu încercat, îşi va strînge şi mai mult rîndurile, îşi va cimenta şi mai mult unitatea, şi, sub conducerea Partidului Muncitoresc Unit Polonez, va păşi înainte pe calea luminată de învăţătura marxist-leninistă, spre victoria cauzei nobile căreia şi-a închinat toate puterile tovarăşul Boleslaw Bierut — cauza păcii, a democraţiei şi a socialismului.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMIN

PREZIDIUL MARII ADUNARI NAŢIONALE A REPUBLICII POPULARE ROMINE

CONSILIUL DE MINIŞTRI AL REPUBLICII POPULARE ROMINE

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ★ nr. 23 (479) sîmbătă 17 martie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

Aleşii poporului

— E ora 6, tovarăşi. Declar deschisă alegerea de deputaţi pentru sfaturile populare...

In primul ceas al dimineţii de 11 martie, cuvintele acestea au fost rostite cu emoţie în sute şi sute de secţii de votare de pe meleagurile ţării, în oraşe şi sate. Şi cu aceeaşi emoţie le-au primit alegătorii care, treziţi de cu zori, se întrecuseră să fie primii la depunerea buletinelor în urne. Fie tineri, fie vîrstnici, alegătorii au încercat cu toţii simţămîntul unui lucru deosebit, însemnat, emoţionant.

Odinioară, sub trecutele şi relele cîrmuiri, alegerile erau o batjocură şi-o minciună. Omul simplu, muncitor, mergea la vot — silit de ciomege şi ameninţări — cu siguranţa tristă că nimic nu se va schimba pentru el, pentru viaţa lui împovărată de mizerie. Dar în alegerile noastre de azi, oamenii s-au dus cu faţa luminată. In hîrtia împăturită şi introdusă în urnă, fiecare şi-a pus încrederea deplină în tovarăşul său care va gospodări de-acum treburile obşteşti. Alesul e doar un om simplu ca el, cu aceleaşi năzuinţi şi preocupări. El va îngriji cu vrednicie să se împlinească nevoile, lipsurile, să fie tot mai bună viaţa în cartier, ori în sat.

In sărbătoreasca zi de 11 martie s-au perindat prin faţa urnelor mii şi mii de alegători, bărbaţi şi femei, truditori cu mintea şi cu braţele. Pînă seara tîrziu, în faţa secţiilor de votare s-au învîrtit hore şi au cîntat muzici, dînd grai bucuriei obşteşti.

După cercetarea buletinelor de vot, Prezidiul Marii Adunări Naţionale a comunicat rezultatul alegerilor, rezultat care oglindeşte limpede voinţa poporului muncitor: aproape în unanimitate, alegătorii au votat pentru candidaţii Frontului Democraţiei Populare. Cifrele grăiesc singure: pentru sfaturile populare regionale, candidaţii F.D.P. au obţinut 99,05 la sută din numărul voturilor exprimate, pentru sfatul popular al oraşului Bucureşti 98,22 la sută, pentru sfaturile populare ale raioanelor oraşului Bucureşti 98,17 la sută, pentru sfaturile populare raionale 98,78 la sută, pentru sfaturile populare orăşeneşti 99,15 la sută, iar pentru sfaturile populare comunale 98,37 la sută.

Numărul total al deputaţilor aleşi este de 137.508. Sînt oameni cu îndeletniciri felurite: muncitori din uzine, ţărani muncitori, medici, învăţători, oameni de artă şi de ştiinţă. Ceva îi leagă însă pe toţi: devotamentul adînc pentru popor. Dintre deputaţii aleşi, 25,59 la sută sînt femei. Laolaltă cu bărbaţii ele vor trudi la fel de mult şi cu pricepere pentru binele obştesc. Dintre cei aleşi, 86,99 la sută sînt de naţionalitate romînă, iar restul din rîndul celorlalte naţionalităţi din R.P.R. Dar cu toţii au aceiaşi dragoste fierbinte de patrie, aceleaşi năzuinţi de viitor. In ce priveşte apartenenţa politică, 44,46 dintre deputaţi sînt membri şi candidaţi ai P.M.R., iar restul sînt oameni ai muncii fără de partid. Cu toţii însă şi-au închinat munca şi forţele construirii unei vieţi fericite.

Toate acestea vădesc cum nu se poate mai bine adîncul democratism al orînduirii noastre de stat, participarea maselor celor mai largi de oameni ai muncii la cîrmuirea şi gospodărirea treburilor obşteşti. Bărbaţi şi femei, muncitori sau intelectuali, romîni, maghiari, sau germani, comunişti sau fără de partid, noii deputaţi vor trudi cu drag pentru înflorirea patriei, pentru împlinirea de noi şi noi vise şi cerinţi ale poporului. Vor răsări noi locuinţe, noi case de cultură, noi magazine şi parcuri, tot mai multe sate şi cartiere vor fi electrificate, radioficate prin strădania unită a cetăţenilor.

Aleşi dintre fiii cei mai harnici ai poporului, noii deputaţi vor munci cu pricepere şi devotament pentru acelaş ţel minunat: traiul tot mai luminos, mai îmbelşugat, al celor ce muncesc.

Cînd „ajutorul" este pe-aproape

Am urmărit cu mult interes discuţia purtată în paginile „Scînteii pionierului" în legătură cu scrisoarea lui Marcel Onescu.

Răspunsurile publicate au fost străbătute de gîndul sincer şi bun de a veni în ajutorul lui Ioan Popa şi al altor copii care se poartă ca şi el.

Nu ştiu ce gîndeşte acum Ioan Popa. Poate că discuţia aceasta l-a făcut să sufere şi poate că încă mai este necăjit din pricina ei. Ei bine, tocmai aceste presupuneri m-au îndemnat să scriu.

Poate că nici acum cînd această discuţie a luat sfîrşit, tu, prietene, nu eşti de fel convins de folosul ei, ba chiar s-ar putea să-ţi fie ciudă că tocmai despre faptele tale urîte s-a discutat în gazetă...

„Ce ăsta e ajutor? ţi-oi fi spunînd tu. Or fi ei copii buni, cei care au scris în gazetă iar ceilalţi, oamenii mari care au scris şi ei, or fi avînd experienţă bogată, dar ce fel de ajutor e ăsta, aşa de la sute de kilometri? Să vină aici, să fie alături de mine ca să mă tragă de mînecă atunci cînd greşesc, nu să-mi dea sfaturi". Poate că aşa gîndeşti tu acum, Ioane.

Dar nu te întrebi cumva ce l-a îndemnat pe toţi aceşti oameni să răspundă la scrisoarea lui Marcel Onescu, să-şi spună şi ei părerea? Ei au vrut să-ţi arate că ajutorul pe care-l aştepţi tu şi alţi copii este de fapt foarte aproape de voi, mai aproape chiar decît aţi crede. Dar să vă explic clar.

Să zicem, prietene, că tovarăşa profesoară de limba romînă vă cere din nou să faceţi recenzii la cărţile citite de voi. Tu, ca şi ceilalţi colegi ai tăi ai citit desigur multe cărţi. Iei caietul, îl deschizi, scrii titlul cărţii şi începi să te gîndeşti. Trebuie doar să-ţi spui părerea despre carte, despre eroii ei. Cam greu, deh! şi în timpul acesta recenzia scrisă pe coperta cărţii îţi face cu ochiul. Ce uşor ar fi s-o copiezi. Dar undeva s-a deschis o uşă; a venit „ajutorul" şi-ţi vorbeşte: „Ioane, nu copia, gîndeşte-te mai bine singur. Ce naiba, tu nu poţi să scrii despre o carte? Haide, ş-apoi să vezi cîtă bucurie îţi dă un lucru muncit de tine". „Ajutorul" a venit la timp. Şi pe dată, tu, ai pus cartea deoparte şi-ai început să scrii.. In fond cartea îţi plăcuse. Creionul aleargă acum grăbit pe fila caietului. Nu-i aşa că eşti bucuros c-ai reuşit să faci o recenzie bună, gîndită de tine?

Cred că recunoşti şi tu că „ajutorul" ţi-a fost de mare folos. Numele lui l-ai ghicit desigur. Este voinţa. Da, este voinţa ta. N-o zărisesi pînă atunci fiindcă stătea amorţită, pe jumătate adormită. Ea trebuie să devină acum cel mai apropiat prieten al tău, un sprijin al tău pentru momentele grele, în care te lupţi cu slăbiciunea ce te duce către o faptă nedemnă.

Aşa dar, prietene dragă, nu trebuie să te bizui numai pe ajutorul altora, al celor din colectivul tău, ca să devii un adevărat pionier şi apoi un om adevărat. Nu, cel mai preţios ajutor îl vei afla în tine însuţi, în voinţa ta.

Nu te cunosc. Dar am încredere în tine. Sînt sigur că vei deveni un adevărat pionier.

E. FISCHBEIN
lector la catedra de psihologie a universităţii „C. I. Parhon"

21 MARTIE — 28 MARTIE

SĂPTĂMÎNA mondială A TINERETULUI

In ziua de 21 martie, ziua deschiderii Săptămînii Mondiale a Tineretului se vor organiza adunări festive în centrele regionale, în întreprinderi, în instituţii, şcoli şi facultăţi. In unităţi, detaşamente, se vor putea organiza de asemeni adunări pionereşti închinate zilei deschiderii Săptămînii Mondiale a Tineretului.

Discuţii în unităţi şi detaşamente despre lupta tineretului pentru pace şi despre Festivalul Mondial al Tineretului şi Studenţilor de la Varşovia.

In unităţi, detaşamente, grupe se vor putea organiza competiţii de volei, oină, tenis de masă, atletism. Acţiuni în cadrul spartachiadei pionierilor şi şcolarilor.

Adunări de analiză a situaţiei la învăţătură în detaşamente. Adunări cu tema: „Cum să ne pregătim cît mai bine pentru examene".

Lucrări în laborator Şezători literare, expoziţii de desen, sculpturi, obiecte de artă populară lucrate în cercurile de mîini îndemînatice.

Activitate pe lotul şcolar, acţiuni pentru tratarea pămîntului cu îngrăşăminte. Curăţenie în şcoală, în curtea şcolii. Ingrijirea spaţiilor verzi din raza şcolii, strîngerea fierului vechi, etc.

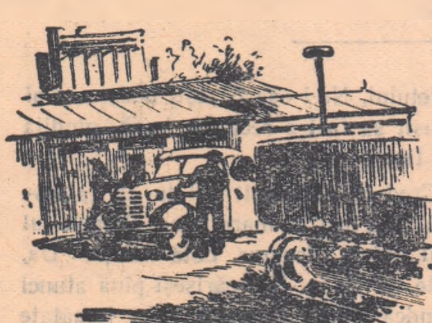

Intîlniri cu studenţii din ţările de democraţie populară care studiază la noi, adunări închinate comsomolului şi cunoaşterii vieţii tineretului din U.R.S.S. şi ţările de democraţie populară.

In ziua de 28 martie, ziua închiderii Săptămînii Mondiale a Tineretului, se vor putea organiza în unităţi şi detaşamente festivaluri artistice, serate pionereşti, carnavaluri, etc...

AMINTIRI...

Un sat ca multe altele: Daia Romînă, din raionul Sebeş. Pe laturile drumului se înşiră case şi mai mici şi mai mari, de toată mîna. Deodată însă, la anume porţi, îţi fug privirile fără să vrei, şi te opreşti niţel: e lucru deosebit acolo, sînt acareturile gospodăriei colective. Mîndre, mari şi noi. Iacă grajdurile cele mari, care pot adăposti 140 de capete de vite, iacă magaziile, pătulul, silozul cel betonat cu 40 de vagoane capacitate, şi altele şi altele...

Straşnică aşezare şi buni gospodari! Din curte iese tocmai, sforăind din motor, un autocamion mare. Se vede, tot proprietatea colectiviştilor.

— Aşa-i că ţi-e pe plac?

Cel care a cuvîntat, risipind liniştea admirativă, e un unchiaş ca la 70—75 de ani. Sprîncenat, încruntat, cu căciula îndesată pe urechi şi cu gura strînsă pungă dedesubtul mustăţii forfecate. Tot el dă răspuns. Are sămînţă de vorbă:

— Păi cum să nu-ţi placă? Lucru colectiv. Cine vede îi place. Da' să nu-ţi închipui că a crescut aşa, din vînt. Multă trudă a costat. Şi mai ales un anume fel de trudă: s-au zbătut inimile şi capetele oamenilor pînă să priceapă ce-i bun. Ce mai istorie a fost cu colectiva asta... Unii s-au dat greu urniţi. Greu de tot. Iaca, nu mi-e ruşine să spun (se scarpină sub căciulă) şi eu am fost din ăştia. (Cată cu ochii undeva, în zare). Era în 49, pe toamnă. Cîţiva mai inimoşi din sat vorbeau despre colectivă, plănuiau, ne citeau nişte cărţulii despre recolte nemaiauzite. Eu răspundeam de fiecare dată: „O fi, nu zic, dar mie nu-mi place să nu ştiu care-i brazda mea, să lucrez de-a valma. Aşa cum am pomenit, aşa vreau să mor. Dar noaptea mă băteau gîndurile: „Adică e cu putinţă să scoţi 3000 kilograme la hectar, cînd eu nu scot, cît m-aş trudi, decît 7-800? Mare comedie..."

Şi într-o zi, am pornit ca din puşcă şi m-am scris. „Ce-o fi, o fi, poate trăiesc să văd şi eu minunea".

S-au mai scris atunci vreo 30 de familii. A făcut cerere pînă şi Cibu Visalon Lăptaru, om cu 6 copii, pe care nevasta nu-l lăsa să se scrie fiindcă, zicea ea, „o să le moară plozii de foame". Astea erau şoşoelile chiaburilor. Ehei, mulţi pui veninoşi au mai făcut de-atunci vorbele chiaburilor... Unii colectivişti nu mai voiau să iasă la lucru. Ba odată, vreo trei inşi se apucaseră să spargă magaziile, să-mpartă tot, şi sămînţa...

Da' le-am venit de hac chiaburilor, şi pe cei ameţiţi de şoapte i-am dumirit. Uite aşa s-a-nălţat tot ce vezi...

Damian Macarie, aşa-l cheamă pe unchiaş, zîmbeşte amintirilor şi păţaniilor. Zîmbeşte poate minunii celor 3000 de kg. la hectar, care azi nu mai e minune, poate hambarului plin deacasă, poate celor 6 plozi ai lui Visalon Lăptaru, care-s sănătoşi şi sătui şi îmbrăcaţi...

Al. MIHU

SPORT

Fotbaliştii din patria noastră se pregătesc pentru sezonul sportiv de primăvară. In fotografie, o fază din meciul de antrenament Locomotiva Bucureşti-Dinamo - Bacău.

Anul acesta în februarie, s-a disputat un meci de scrimă între Dinamo — Progresul F.B.

In fotografie, jucătorul Zoltan Uray (Dinamo) încearcă să atace pe tînărul Tănase Mureşan (Progresul).

V. Coraci (Ştiinţa Cluj) intenţionează să marcheze un punct. Fiind însă înconjurat de patru adversari, nu va putea să-şi ajungă scopul. In fotografie un aspect de la meciul de hochei pe gheaţă între Ştiinţa Cluj—Metalul — Oraşul Stalin.

Cîteva reţete folositoare

Iată, dragi prieteni, două reţete, experimentate cu succes de către membrii cercului de chimie de la Casa pionierilor din oraşul Lugoj. Cantităţile arătate în reţete pot fi mărite după dorinţă. Proporţiile însă trebuiesc respectate.

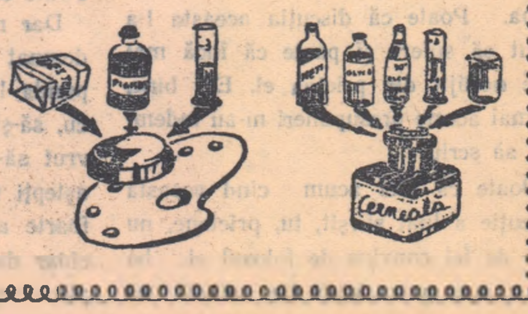
Acuarele

Pentru ca să vă preparaţi acuarele aveţi nevoie de următoarele substanţe: pigmenţi (culori), dextrină şi apă distilată. Pigmenţii, adică acele substanţe care dau culoare acuarelelor, cît şi dextrina, se cumpără din comerţ. In caz că nu găsiţi dextrină în comerţ, fabricaţi-o singuri. Pentru asta, luaţi o cantitate de amidon (scrobeală) şi încălziţi-o. La o temperatură de peste 160 grade amidonul se transformă în dextrină.

Iată cum faceţi acum acuarelele. Intr-un vas de porţelan puneţi în cantităţi egale (cîte 2 gr.) dextrină şi pigmenţi. Peste acestea turnaţi 2 centimetri cubi de apă distilată şi amestecaţi bine, bine de tot, pînă obţineţi o pastă uniformă. Pasta se aşează în forme (de pildă în căpăcele luate de la sticlele de bere) şi se lasă să se usuce.

Cerneală albastră

Ca să vă puteţi prepara o călimară de cerneală aveţi nevoie de următoarele substanţe: 2 gr. albastru de metilen, 10 cc. glicerină, 10 cc. alcool (spirt), 2 cc. formol şi 80 cc. apă distilată. Puneţi praful de albastru de metilen în glicerină şi agitaţi bine. Adăugaţi apoi alcoolul şi formolul şi numai la sfîrşit apa distilată.

Scrisoare către MARIANA

Te cunosc doar din cele povestite de prietenele tale de la „Casa de copii" din Focşani. Am petrecut o zi întreagă cu ele. Afară era frig şi fulgi pufoşi de nea se jucau de-a prinselea prin faţa geamului. Inăuntru era tare plăcut. Fetele din grupa a I-a terminaseră pregătirea lecţiilor şi acum se jucau de-a „lucrul ascuns".

Tuchiluş trebuia să găsească oglinda ascunsă în mîneca lui Săftoiu. Intr-un alt colţ al camerei, Mihai Nicoleta, preşedinta grupei revedea darea de seamă pentru adunarea de după amiază; alte fete citeau basme sau croşetau.

Natalia răcise puţin şi stătea acum la infirmerie. Dar nu singură. Ciocoiu Elena din clasa a IV-a vine la ea în fiecare zi şi o ajută să-şi facă lecţiile.

Am cunoscut-o şi pe Ionica.

— Am şase ani şi umblu la „grădiniţa" din Focşani, se recomandă ea.

La amiază au venit şi fetele din clasele mari.

— Saviţa a primit nota 5, spuse cineva. Şi în jurul Saviţei Damian se făcu un cerc vesel. Apoi veni şi rîndul Irinei Dodoiu care primise şi ea un 5 la limba rusă. Şi aşa, vesele, au pornit spre sala de mese.

După amiază Irina nu s-a culcat. A scris o scrisoare: „Către Mariana Lepădatu — sanatoriul din Deleni.

Dragă Mariana, află că sîntem sănătoase şi te aşteptăm să te întorci cît mai curînd... Saviţa a primit mulţi de 5. Tina a ieşit cîştigătoare la concursul sportiv pe şcoală şi Eliza s-a împăcat cu Elena..."

Numai că pe o carte poştală nu se pot povesti atîtea lucruri cîte se petrec într-o familie aşa de mare ca a voastră. Irina a uitat să-ţi scrie despre serata frumoasă pe care o pregătesc şi la care vei lua şi tu parte. Va fi aici un concurs de ghicitori, se vor citi fragmente din poveşti cărora va trebui să le aflaţi titlul şi autorul.

Această serată face parte din programul pentru pregătirea examenelor.

Să-ţi mai spun un lucru care te va bucura. Amalia ajutată de colegele ei şi-a îndreptat toate notele de 2.

Serile în dormitor sînt tot atît de vesele. Maria spune poveşti noi şi frumoase.

Acum însă trebuie să închei scrisoarea mea şi-ţi doresc, dragă Mariana, să te întorci cît mai repede la prietenele tale

Ileana ROŞCA

In ajutorul repetării materiei

Am început să ne pregătim de pe acum pentru examenele de sfîrşit de an. In afară de repetarea lecţiilor din urmă noi luăm parte la adunările cercurilor pe materii din şcoala noastră.

Aici aflăm lucruri interesante din viaţa scriitorilor despre care am învăţat, facem experienţe în laborator. Observăm diferitele schimbări ce se petrec la animalele şi plantele de la colţul viu.

Cele aflate în cercuri ne completează şi ne împrospătează cunoştinţele primite în clasă.

Viorica Butnaru
cl. VII-a
Com. Valea Călugărească
raional Ploeşti

Primul meu aparat

De multă vreme m-am gîndit să construiesc un aparat de radio cu galenă. Dar nu-mi era destul de clar cum ar trebui să-l construiesc. Fizica însă mi-a venit în ajutor. Am construit cutia din placaj, în care am introdus bobina din sîrmă de cupru. După aceea am pus cristalul în contact cu bobina şi cu una din căşti. I-am pus antena şi aparatul era gata. Imi era teamă să pun căştile la urechi, de frică că nu va funcţiona. Am rămas uimit însă cînd am auzit o melodie ce părea că vine din camera alăturată; atît de clară era audiţia! Acum sînt tare bucuros că mi-a reuşit primul meu aparat.

Gheorghe SURU
cl. a VII-a
com. Sasca Montană — Oraviţa
reg. Timişoara

★

V-aţi întrebat vreodată, cum ia fiinţă slova tipărită? Aflaţi că ea se naşte din truda meşterilor tipografi, a linotipiştilor, a desenatorilor...

Tainele meseriei de tipograf le învaţă şi mulţi dintre pionieri şi şcolari.

Aparatul fotografic a prins în obiectivul său un grup de pionieri, membri ai cercului tinerilor tipografi de la Palatul pionierilor din Bucureşti, care după cum vedeţi, sînt foarte ocupaţi cu tipărirea unui afiş.

★

Intr-o după amiază...

Marika e preşedinta detaşamentului clasei a VII-a de la Şcoala maghiară din Alba-Iulia. E o fată veselă, plină de viaţă şi foarte prietenoasă cu oricine.

Intr-o dimineaţă, pe cînd se ducea spre şcoală, se auzi strigată din urmă.

— Marika, stai puţin! Aşteaptă-mă, să mergem împreună!...

Nici n-apucă să întoarcă capul şi Elvira o şi ajunse din urmă.

— Marika.. Pe unde ai trecut? o întrebă Elvira. De zece minute te aştept în colţul străzii. Vreau să-ţi spun ceva şi n-am mai avut răbdare pînă la şcoală. E un secret adică, numai pînă... Dar lasă, mai bine să-ţi spun de-a dreptul despre ce-i vorba. Iată la ce m-am gîndit, începu Elvira. Ce-ar fi dacă am da o mînă de ajutor tovarăşei de serviciu?...

Adică, s-o ajutăm şi noi la curăţenie...

— Ideea-i bună, o aprobă Marika. Vezi, eu nu m-am gîndit la aşa ceva.

— Nu-i nimic, spune-mi mai bine, vrei să vorbim astăzi cu fetele? Poate ne apucăm de lucru chiar în după amiaza aceasta.

— Bine, mai încape îndoială, cînd e vorba de aşa ceva, spuse Marika zîmbind.

★

„Secretul" a fost dezvăluit întregii clase chiar în dimineaţa aceea,

iar hotărîrea de a se îngriji şi ele de curăţenia şi aspectul clasei, a fost luată chiar atunci pe loc.

De vrei să cunoşti hărnicia fetelor, apoi nu-i nevoie de altceva decît să răsfoieşti cîteva file din caietul personal al preşedintei. Acolo, stă scris totul.

Dar, mai bine citiţi singuri

„...Ne-am apucat de lucru cu mult înainte de ora cînd începe deobicei curăţenia. Rozalia Szöcs, Elisabeta Fagaraşi şi Ivona Boda au măturat bine clasa iar Koleman Rudolf şi Iuliana Dan au şters praful peste tot.

Nagy Iosif a adus în după amiaza aceea cîteva ghivece cu flori pe care le-am aşezat pe pervazurile ferestrelor Din tifon alb, scrobit frumos de Elvira, fetele au brodat perdeluţe pentru ferestre.

Nici nu vă puteţi închipui ce surpriză plăcută a fost pentru tovarăşa de serviciu. Nu ştiu de ce, dar şi noi ne-am simţit aşa fericiţi...

In ziua aceea, înainte de a pleca fiecare pe la casele noastre am mai privit odată clasa. Era atît de frumoasă, atît de primitoare, încît nu ne mai venea să plecăm.

Geamurile spălate, perdeluţele noi, glastrele de flori îmbrăcate în hîrtie creponată albă, catedra învelită în hîrtie de aceeaşi culoare, cu călimara de cerneală roşie şi albastră pe ea, schimbaseră atît de mult aspectul clasei, încît nici nouă nu ne venea să credem că asta-i clasa noastră..."

După atîta muncă cine ar mai îndrăzni să facă murdărie, să arunce vreo hîrtie pe jos?

Dar să mai vedeţi ceva: De atunci nimeni nu mai vine la şcoală cu hainele murdare, cu nasturii lipsă (aşa cum se întîmpla adeseori pînă nu de mult) sau cu ghetele nefăcute... Păi, spuneţi şi voi cum s-ar mai putea acest lucru? Cînd totul luceşte de curăţenie în jur, — el singur să fie murdar?

R. POPA

O adunare... care nu-i de fapt adunare

— Ai auzit? După masă avem adunare de grupă îi spuse Sandu lui Traian

— Am auzit, dar nu ştiu cum s-o şterg.

— Eu ştiu ce să zic! Titi ăsta are o gură! (e vorba de preşedintele de detaşament). Stai şi tu măcar pînă începe şi după aia vezi, poate te doare ceva... eventual capul...

— ...Ce-i cu băieţii tăi de nu mai vin? întreba preşedintele detaşamentului pe Hagianu, preşedintele grupei, cîteva ceasuri mai tîrziu.

— Trebuie să vină, eu le-am spus... Iată! Vine unul!

Peste zece minute a mai venit unul, şi cu mare greutate într-o jumătate de oră s-a strîns grupa.

— Hagianu, preşedintele grupei voastre, va ţine un referat despre învăţătură şi disciplină, anunţă Titi.

— Nu eu, mă Titi! Despre învăţătură ne va vorbi astăzi Dinu, iar despre disciplină Oprescu, zise Hagianu. Ai cuvîntul Dinule!

— Eu nu vreau să vorbesc de învăţătură! sări cu gura Dinu. Vreau să vorbesc de disciplină!

— Nici eu nu vorbesc de învăţătură! Zise Oprescu.

— Staţi puţin să ne înţelegem: care dintre voi a pregătit referatul cu disciplina, şi care a pregătit referatul cu învăţătura? întrebă preşedintele detaşamentului.

— Eu n-am pregătit nici un referat, zise Dinu.

— Ce înseamnă aia, nu! Hai vorbeşte odată de disciplină Dinule! zise Hagianu furios.

— In grupa noastră disciplina lasă mult de dorit, începu Dinu dînd din umeri. Băieţii sînt răi, nu învaţă. Chiar azi au venit mai mulţi cu temele nescrise, nu sînt atenţi la lecţii şi nici nu răspund bine. De aia avem în clasă atîtea note 2.

— Parcă spuneai că nu vorbeşti de învăţătură? îl întrerupse Hagianu.

— Asta e situaţia băieţi! Am terminat, zise Dinu, fără să-l ia în seamă.

— Cine mai are completări întrebă preşedintele detaşamentului.

— Eu!... Eu vreau să spun ceva, zise Iancu Traian ridicîndu-se încet din bancă. Pe mine mă... mă doare tare rău capul, lăsaţi-mă să plec acasă.

— Du-te, du-te! zise Sandu din fundul clasei, trăgîndu-i cu ochiul. „Nu putem să-l ţinem cu sila dacă-i bolnav băiatul" spuse apoi către cei din sală, după ce Traian o şterse pe uşă.

— Dar completări, cine mai are completări? Numai are nimeni? Atunci să ne spună cineva o poveste. Cine a citit o poveste? întrebă Hagianu privind în jur.

— Eu! ziseră mai mulţi.

— Atunci ce mai staţi! Spune-ţi careva o poveste!

Şi după ce unul dintre ei îndrugă în grabă o poveste, „adunarea" grupei a I-a, din clasa a V-a de la Şcoala de 7 ani băieţi nr. 3 din Călăraşi luă sfîrşit.

A fost o „adunare", căci aşa au numit-o cei din grupa a I-a. Şi pentru că nimeni n-a luat cuvîntul la completări, să facem noi o completare. Completarea nu se referă la „referatul" cu disciplina şi nici la cel cu învăţătura. Aşa că grupa a I-a să ne ierte că nu sîntem chiar în tema „adunării".

Voiam numai să subliniem că, aşa numita „adunare" a grupei a I-a, numai adunare n-a fost. Şi n-ar strica, asupra acestui lucru să se gîndească puţin (şi chiar mai mult dacă se poate) membrii grupei şi chiar preşedintele lor, Hagianu Paraschiv.

Irina RADULIAN

Victor Vîntu

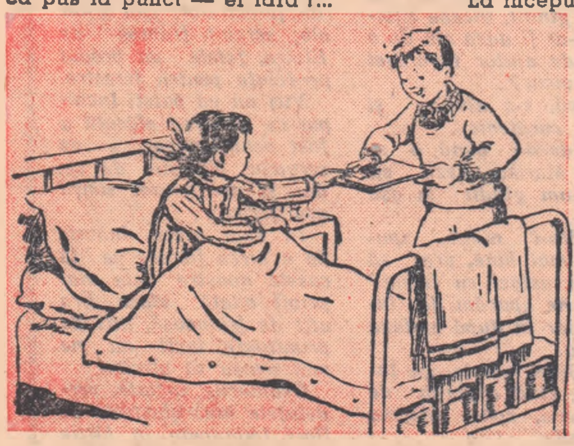
O minciună trage pe alta

Insemnările lui Niță Peniță (5)

Cu celelalte treacă-meargă, dar la botanică Opran o scrîntise. Era singurul din grupa noastră care avea pe întîiul pătrar media doi. Nici în pătrarul nou nu stătea mai bine: primise încă un doi. Cît despre caietul cu desene, ca și cum nu l-ar fi avut, fiindcă lipseau din el o mulțime de schițe. Ne făcea grupa de rușine: cîte un trei mai aveam noi, dar doi — niciunul !

Intr-o bună zi mi-am spus că așa nu se mai poate. Adică eu, Peniță ce păzesc? Nu-i Opran prietenul meu? Atunci cum vine asta: eu cu media cinci — el mereu cu doiuri în spinare, eu cu caietul de botanică pus la punct — el fără ?...

Vouă care nu-l cunoașteți pe Opran, treaba poate să nu vă pară grea. Voi așa credeți: te duci tu la el sau vine el la tine, deschizi cartea, îi explici una, alta, urmărești să-și facă desenul, îi pui vreo cîteva întrebări, mai repeți odată — și gata ! Ehe... Opran e Opran. Nu că n-ar pricepe lecția; mintea lui însă, cînd o cauți, e... dusă la patinaj sau la cinematograf. Cînd să facă schița cu nervațiunea frunzelor, atunci își aduce Opran aminte că are de mers la Teodorescu să joace nasturi. Altă dată, cînd n-are bani de film și nici pe Teodorescu nu-l găsește acasă, îl apucă dorul de cuvinte încrucișate. Tu dezlegi exercițiul la aritmetică, iar el îți cere să-i spui nu știu care cuvînt din șase litere care începe cu „m.".

Greu, ușor, cum era să dau îndărăt? Deși, dacă aș fi bănuit cîte aveau să se întîmple, poate nu m-aș fi înhămat la treaba asta. Intîmplarea a făcut ca numai la cîteva zile după asta, să mă îmbolnăvesc. A trebuit să rămîn acasă, în pat, să înghit nu știu cîte pilule și să beau ceai după ceai, de mi se făcuse burta cît un samovar. Mă lua cînd cu frig, cînd cu cald, fruntea îmi ardea și eu mă gîndeam înciudat că, dacă o să mă fac bine, n-o să mai beau niciodată apă rece cînd vin înădușit de la săniuș. Cel puțin să mă fi îmbolnăvit altădată, nu acum cînd trebuia să învăț cu Opran !.. Se vede însă că există un spiriduș al gîndurilor bune. A doua zi, după amiază, a venit la mine Opran.

— Stii, mi-a spus el, mă apuc serios de botanică. A fost tata pe la școală, mi-a văzut notele și mi-a tras o săpuneală ! Zice că nu-mi dă un ban de cinema pînă nu mi le îndrept.

„Slavă domnului că mai sînt și tați pe lumea asta", gîndeam eu în timp ce Opran îmi arăta ce are de gînd să învețe și cum vrea să-și alcătuiască un nou caiet de desene.

— Tu ești bolnav acum, dar te rog un singur lucru, spuse el la despărțire. Imprumută-mi pe vreo două zile caietul tău. Cum te faci bine ți-l înapoiez.

Bucuros de hărnicia care dăduse peste Opran, i l-am împrumutat cu plăcere, deși îmi era teamă că o să-l păteze. Mai bine mi l-ar fi pătat ! Dar de la caietul ăsta s-a tras toată nenorocirea.

Prima zi cînd am venit din nou la școală, aveam tocmai științele naturii. I-am cerut lui Opran, în recreație, caietul.

— Tiii ! se lovi el cu palma peste frunte, după ce cotrobăise prin ghiozdan. L-am uitat acasă !

M-am înfuriat:

— Dar pe al tău nu l-ai uitat ?

— Pe al meu l-a cerut lecția trecută tovarășa profesoară. Mi l-a luat să-mi pună notă.

— Hm ! Și ce mă fac eu acum, dacă mi-l cere ?

— Spui că l-ai uitat acasă, mă sfătui Opran.

— Ușor îți vine ție ! Dar de ce să nu spun așa cum e: că nu mi l-ai adus ?

— Iar o să-mi facă observație.. Și mă privi rugător. Are dreptate mi-am zis. Față de tovarășa Busuioc, profesoara noastră de botanică, Opran e tare vinovat; atunci, la începutul anului nu s-a sculat să-i dea locul în autobuz; apoi, notele lui proaste... Intîmplarea de acum cu caietul meu e un fleac, dar din nou o să iasă Opran vinovat. Paharul o să se reverse.

La începutul orei, ca de obicei, tovarășa Busuioc ne-a cerut caietele.

— Eu nu-l am, i-am spus cînd a ajuns la mine.

— Cum se poate? mă privi ea mirată.

— L-am uitat acasă, rostii încet.

— Data viitoare să-l aduci neapărat.

In după amiaza aceea m-am dus acasă la Opran să repetăm din urmă la botanică și, totodată, să-mi iau înapoi caietul. La plecare însă, în loc să mi-l dea, Opran se apucă să-mi arate echipa lui de nasturi; apoi — nu știu ce mărci străine pe care le primise de la un unchi; pe urmă — un briceag; după aceea... Numai de caietul meu se făcea mereu că uită. Nu sufla un cuvînt. I-am spus că nu plec fără caiet. Atunci a început să se bîlbîie:

— O să-ți spun ceva... care... nu știu cum... numai te rog să nu te superi. Dar eu... nu știu cum... da, te rog foarte mult să nu te superi...

— Dar spune odată ! m-am repezit eu. Ce-o tot scalzi ?

— Cum să-ți spun,.. știi, caietul tău...

M-a trecut un fior.

— Ce-i cu el ?

— ...Lam pierdut. A tăcut o clipă, apoi a pornit-o de la capăt: să nu mă supăr, să-l iert...

Deși se tot văicărea, nu avea el aerul că-i pare într-adevăr rău. Mai de grabă voia să mă liniștească, să mă obișnuiască cu gîndul pierderii caietului.

— Nu te cred ! Dă-mi caietul înapoi !

— De unde să ți-l dau? L-am pierdut... însă glasu-i suna prefăcut.

— Să faci bine să mi-l dai, o țineam eu una și bună. Ce vorbă-i asta: l-am pierdut? Vreau să știu ce-i cu caietul ! Dacă nu-mi spui

mie, o să-i spui tovarășei profesoare ! mi-am ieșit eu din fire.

Văzînd că n-o scoate la capăt, speriat de amenințarea mea, Opran se hotărî să-mi spună adevărul. Intîi, nu mi-a venit să-mi cred urechilor... Cum poate să facă cineva una ca asta ? ! In vreme ce-am fost bolnav Opran a predat tovarășei Busuioc caietul cu desene, să-i pună notă... Numai că acest caiet, învelit cu grijă în hîrtie albastră, cu o etichetă pe care scria cu literă mare Opran Mihai, clasa V-a, era... caietul meu !

Și toate astea mi le povestea acum pe îndelete, cu privirile în pămînt, cerîndu-mi să-l iert, să nu desvălui nimănui taina caietului. Că n-a avut ce face, că acum îi pare foarte rău, dar că... asta este. Eu rămăsesem înmărmurit. Parcă nu Opran, prietenul meu, povestea, ci un alt băiat, dintr-o altă clasă, despre caietul cuiva pe care nu-l cunoșteam. Nu știam ce să fac: să mă înfurii (ah, ce l-aș fi păruit !), să plec trîntind ușa, să-i spun că e un om josnic? Le-ași fi făcut pe toate.

Intr-un tîrziu l-am întrebat:

— Și ce-ai de gînd să faci acum ?

A tăcut.

— Mîine va ști toată clasa, l-am prevenit. Să nu-ți închipui că eu am să tac ! Am mai mințit odată pentru tine... Acum, gata !

Fața lui Opran se făcu roșie.

— Halal prieten ! In loc să mă ajute, îmi sapă groapa...

— Știi ce? i-am retezat-o eu. Asta-i curată obrăznicie ! După ce că te-ai ajutat singur... cu caietul meu.... nu-ți ajunge ?

— Peniță nu mă spune !

— Ba te spun !

— Peniță, îți dau ce vrei. Iți dau echipa de nasturi...

— După ce mi-ai furat caietul !

— Peniță, îți dau timbre...

— Lasă-mă în pace !

— Nu vrei? Nu? Bineee... — a spus încet Opran. Ochii îi sclipiră ciudat. Făcu cîțiva pași spre raftul unde-și ținea cărțile și caietele. Intinse mîna spre ele și, deodată, începu să le arunce pe jos. Le prăvălea cu furie și striga:

— Nu mă mai duc la școală ! Gata ! Nu mai am nevoie ! Nici de tine, nici de nimeni ! Du-te și spune-mă ! Pîrăște-mă ! Ești mulțumit ?

— Opran.... — am bîiguit eu.

— Hai, pîrăște-mă ! O să te laude... iar pe mine o să mă lase repe...

I se frînse glasul de plîns. Se trînti pe divan și, îl auzii cum spune, printre sughițuri: „ nu mă mai duc la școală !", „nu mai am nevoie!" M-am apropiat de el și m-am așezat pe marginea patului. Inima îmi bătea tare.

— Lasă, nu mai plînge... Lasă, Oprane... și-mi mușcam buzele. Imi venea să fac orice, numai să nu-l mai văd plîngînd. Parcă mă zgîria ceva în oase. Nu mai puteam răbda. L-am apucat de după umeri, l-am întors cu fața spre mine — avea o față roșie, plînsă — și l-am întrebat:

— Dacă uit tot ce s-a întîmplat, promiți că... ?

O clipă nu i-a venit să creadă. Mă privea cu gura căscată, de parcă aș fi fost nebun.

— Cum, Peniță, n-ai să spui la nimeni ?

— Nu. Dar promiți că ai să înveți cît poți tu de bine ?

— Jur !

— Dă-mi cuvîntul tău de pionier.

— Pe cuvîntul meu de pionier !

Imi apucă mîna, mi-o strînse de-mi pîrîiră oasele și sări vesel de pe divan.

— Ești un prieten minunat ! O să învăț, acum o să învăț !

Ne-am despărțit, în seara aceea, cum nu se poate mai fericiți.

A doua zi, la școală, s-a petrecut ceva cu totul neașteptat. Ca de obicei, tovarășa Busuioc a pornit să ne controleze caietele. A trecut pe lîngă banca lui Teodorescu, a lui Milucă, și s-a oprit, deodată, în fața lui Opran.

— Ai un caiet foarte frumos. Nu-ți lipsește nici un desen și, pe deasupra, le-ai făcut pe toate cu multă grijă. Meriți să fii dat ca exemplu !

In clasă s-a lăsat o liniște de s-ar fi auzit musca. Toate privirile îl urmăreau pe Opran, ca și cum atunci l-ar fi văzut băieții întîia oară și-ar fi aflat despre el că e... șahul Persiei. Opran s-a zăpăcit, a uitat chiar să se ridice în picioare — deși tovarășa profesoară stătea de vorbă cu el.

(Va urma)

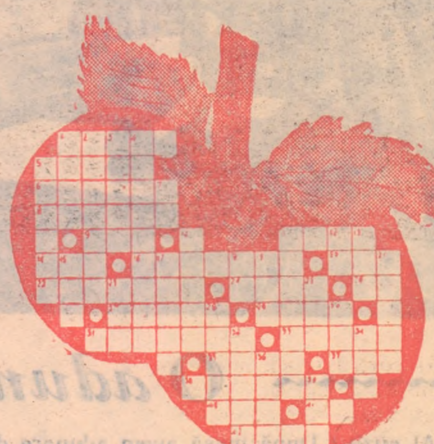
Botanica

ORIZONTAL

1. Se formează toamna sub epiderma tulpinilor, ceea ce face ca ramura să-și schimbe culoarea din verde în brună. 5. Fruct al unui pom din familia rozaceelor, deosebit de răspîndit în țara noastră. 6. Plantă industrială din familia cruciferelor din semințele căreia se obține un ulei folosit la ungerea mașinilor. 8. Ingrășămînt chimic. 9. Unul din factorii necesari încolțirii semințelor. 11. Copacii... fără soț, dintr-o poezie a lui Eminescu (sing.) 14. Lîngă mine. 16. Alt factor care contribuie la încolțirea semințelor. 20. Pom fructifer din familia rozaceelor ale cărui fructe pot fi păstrate multă vreme. 22. Piper, scorțișoară, cuișoare, etc. care dau gust mîncărurilor (pop). 24. „...florilor", roman de Sadoveanu. 26. Literă slavonă. 27. Ultima lăstărire în toamnă a plantelor de nutreț, de la care se obține un fîn de calitate superioară. 29. Arbust fructifer cu fructe mult căutate de moș Martin (pl.) 31. Numele științific al zambilei. 33. Termen la tenis de masă. 35. Plantă textilă exotică. 37. Plantă ierbacee, perenă, umbeliferă, cu fructe rotunde, mici, de culoare neagră. 38. Partea din stamină formată din saci cu polen. 40. Metal de culoarea lanului copt. 41. Plantă textilă cu flori albastre. 42. Cafea... indigenă.

VERTICAL

1. Plantă leguminoasă cu bulb și gust ca de ceapă. 2. Plantă parazit al cînepii, tutunului, etc, de culoare albăstruie, devenind gălbuie după în-

florire. 3. Impreună. 4. Un dovleac mic. 5. Varietate de păr. 7. Paște prin ...Dobrogea. 10. Alt nume dat măslinilor. 11. Păzește pădurea. 12. Nu numai că a reușit să cunoască plantele dar le și transformă. 13. Pom fructifer la al cărui număr de varietăți, Miciurin i-a adăugat soiul „Beurré de iarnă Miciurin". 15. Un greier își anunță existența de după un fir de iarbă verde. 17. Susțin lăstarii viței de vie. 18. Numeral. 19. Ramură — în poeziile lui Eminescu. 21. Iarbă de baltă, mai mică decît trestia, folosită la acoperișul hambarelor, grajdurilor etc. 23. Totalitatea plantelor cu caractere comune bine fixate. 25. Posedă. 28. A agăța. 30. Intreprinderea de Transporturi-București. 32. Plantă industrială, originară din America. 34. Il „leagă" pomii. 36. Zeița pămîntului la romani. 39. Aurelia I. Tîrnăveanu.

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", STAS—3452 —52